

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo regnante Vero, Policarpus vna cum aliis in ciuitate Smyrneorum
martyrium passus sit. Cap. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EUSEBII HISTORIAE

scripta accuratissimè : ex qua expressam fidei illius notã, & veritatis prædicationem hi, quibus libitum sit, quiq; suæ salutis rationem ducant, possunt manifestò perspicere, hæcenus Irenæus. Polycarpus quidem in ea epistola, quam diximus ad Philippenses scriptam, quæque adhuc extat, quibusdam prioris epistolæ diui Petri testimonis vtitur.

Quomodo regnante Vero, Polycarpus vna cum aliis in ciuitate Smyrneorum martyrium passus sit.

CAP. XIII.

ANtonino cognomento Pio, cum vigesimum secundum annū imperij sui confecisset. M. Aurelius Verus, eius filius, qui & Antoninus dictus est, cum Lucio fratre successerunt. Eodem tēpore Polycarpus cum Asia maximis persecutionum procellis, turbaretur, martyrio supremum vitæ diem egit. Cuius quidem vitæ exitum literarum monumentis adhuc conseruatum, in hac nostra historia memoriæ prodere, cum primis necessarium arbitror. Est autē epistola, ex persona ecclesiæ Smyrnenfis, cui præfuit Polycarpus, ecclesiis Ponti scripta, quæ ea, quæ ad eius martyrium spectant, perspicuè docet his verbis. Ecclesia Dei, quæ Smyrnam incolit, ecclesiæ, quæ est Philomilij, & aliis omnibus sanctis, & catholicis, ecclesiis, quæ vbiq; gentium sunt, misericordia, pax, & charitas Dei patris, & domini nostri Iesu Christi affatim impleatur. Scripsimus vobis fratres, quæ videbantur pertinere, cum ad alios martyres, tum ad Beatinum Polycarpum: qui quidem persecutionis flammam contra ecclesiam incensam, sanguine suo copiosè per martyrium effuso penitus restrinxit. Istis deinceps, antequam in martyrii Polycarpi explicationem ingrediuntur, ea quæ spectant ad cæteros martyres, ordine narrant: & qualem quamque celsam erectamque animorum firmitatem ad dolorum morsus tolerandos ostenderint, scitè describunt. Nam, vt epistola loquitur, qui vndiq; circumfistebant, cum coram cernerent illos partim flagris, ad intimas vsq; venas, & arterias dilaceratos, sic vt iam viscera, aliaque occultiora membra intimis corporis recessibus

libus

fibus abdita oculis omnium subijcerentur, partim buccinorum testis è mari deportatis, & lapillis quibusdam præacutis substratis afflictos. & per quodque suppliciorum ac tormentorum genus raptatos, & bestiis denique immanibus ad dilaniandum traditos, cū coram, inquam, cernerent illos hæc omnia tam tolerantur sustinuisse, incredibili propè admiratione obstupuerunt.

Inter quos Germanicum quendam qui diuina gratia roboratus, imbecillitatem animi naturaliter insitam, quæ efficit, vt corporis mortem vehementer extimescamus, exrexit recreauitq; propter eximiam & singularem eius constantiam facile primas tulisse memorant. Nam cum proconsul illi persuadere conaretur, proponeret ætatem, & magnopere flagitaret, vt cum iam adolescens esset, & in ipso ætatis flore constitutus, sui ipsius misericordiam caperet, eum illa minime curasse, sed abiecta cunctatione, ferè parato animo attraxisse ad se, & prope vi, in corporis sui laniatum impulisse: quò celerius ab hac iniusta & impia vita liberaretur. Verù quanquam vniuersa multitudo, tum diuini & cælestis huius martyris fortitudinem & constantiã, propter egregiam & generosam mortem magnoperè admirabatur, tum excelsam vniuersi generis Christianorum virtutem vehementer suspiciebat: tamen subito vnà omnes, hoc pacto cœpisse conclamare: Tolle impios: Quærat Polycarpus. Quinetiam cū permagna turba istis populi clamoribus de Christianis conquirendis facta esset. Phrygen quendam, nomine Quintum, qui nuper è Phrygia aduentauerat, simul ac immanes feras & terribiles præterea cruciatus perspexerat, molli & fracto animo attonitum obstupuisse: & tandem, salute prodita, manus præ ignauia dedisse. Declarat quidem eadem quam modo citauimus epistola, illum non prudenti animi prouisione & concilio adductum, sed temerè & quasi repentino vento incitatum, cum aliis ad tribunal iudicis ruisse: qui simul atque deprehensus tenebatur, illustre & euidens omnibus exemplum proposuisse, ne inconsideratè & imprudenter huiusmodi rebus se aliquando obijcerent. Sed isto modo de illorum martyrum exitu à nobis expositum sit. Po-

EVSEBII HISTORIAE

lycarpum autem, qui maximam omnibus admirationem sui excitabat, primum vt ista de martyribus audiuerat, pacato & tranquillo animo perstitisse: & vultum omnemque mentis statum constantem & immobilem conseruasse. Et quamuis in animo haberet, illic in ciuitate manere, tamen familiaribus petentibus obsecrantibusque, vt se inde subduceret, demum morem gessisse: ad villam non longe ab vrbe distantem progressum esse, ibique cum paucis amicorum commoratum: & dies noctesque nihil aliud molitum, quam preces obnixè & instanter ad Dominum fundere: quibus quidem suppliciter efflagitabat, (hoc enim erat illi semper in more positum) vt pax tranquilla concederetur ecclesiis. Ac triduo antequamprehendebatur, cum in precibus attentè positus, somno oppressus esset, noctu in visione secundum quietem vidisse dicitur cervical flamma accensum de repente consumi conficique. Qua quidem re è somno excitatum, statim visum suum iis qui vnà aderant exposuisse: & quod futurum erat, mente fere præfagientem, apertè suis prædixisse necessarius, se flammarum incendiis corpori circumiectis vitam pro Christo profundere oportere. Tandem igitur cum illi, qui eum, omni cura & diligentia conquirebant instarent, iterum incredibili studio & amore erga fratres compulsus in aliam villam se transtulisse ferunt: quo quidem non longo tempore post, qui illum insequerentur, recta peruenisse: duosque illius loci pueros comprehendisse: atque alterius illorum indicio, vbi verberibus eum ceciderant, ad Polycarpi diuersorium accessisse. Qui sub crepusculum aduentantes, certiores fiebant, eum in superiori conclaui assidere. Ex quo loco licet perfacile in aliam domum se recipere potuisset, noluisse tamen: Sed dixisse, fiat voluntas domini. Quem, vt illos adesse intelligebat, refert epistola, descendisse per gradus, & cum illis adeò sereno ac placido vultu, collocutum esse, vt qui virum antea ignorassent, cum oculos in canam eius & ingrauescentem ætatem, in venerandam quoque & constantem vultus moderationem, coniecissent, viderentur sibi rem permiram videre: rogarentque ab se ipsi mutuò: tanta ne, quæso, festinatio in tali

fene

ſeneprehendēdo ſuſcipi debuiffet. Iſtum autē abiecta
 cunctatione, primum menſam illis actutum apponi iuſſiſſe,
 deinde oraffe vt cibum large & affatim ſumerent, vnā
 que horam, qua liberè orationi vacaret poſtulaffe. Qua
 ei conceſſa, ſurrexiſſe, & gratia Domini cumulatè reple-
 tum adeò ardentè precatum eſſe, vt qui præſto illum au-
 dirent orantem, admiratione propè obſtupēſcerent, cō-
 plureſq; illorum tam ſpectatū, tamque eximia & diuina
 virtute præditū ſenem, morte affici vehementer condo-
 leſcerent. Poſt iſta reliqua illius hiſtoria eſt ad verbum
 in eadem epiſtola hoc modo explicata. Vt primum finem
 precandi fecerat & memoria repetierat omnia, quæcun-
 que illi in vita aliquando contigiſſent, ſiue magna illa
 fuiſſent, ſiue exigua: ſiue glorioſa ſiue ingloria: & to-
 tam deniq; eccleſiam catholicam per vniuerſum orbem
 diſperſam, præſibus Deo commendauerat, cum iam hora
 abeundi inſtaret, ſatellites eum aſino impositum, verſus
 urbem die feſto magni ſabbati deduxere. Herodes, qui
 præfectus pacis dicebatur, & pater illius Nicetes, illi ob-
 uiam prodire: qui vbi illum ad ſe in rhedam tranſtulerāt,
 propter eum aſidētes, ei perſuadere conati ſunt ad hūc
 modum: Quid mali eſt, iſtud dicere (Domine Cæſar) &
 illic ſacrificare, & ſic tandem ſaluū euadere & incolu-
 mem? Polycarpus primò nullum dedit reſponſum, ſed il-
 lis magis inſtantibus, ſic tandem locutus eſt. Non factu-
 rus ſum aliquando, quod mihi conſulitis. Iſti igitur ſpe-
 illius in ſuam ſententiam pertrahendi deiecti, contume-
 lioſa verba in eum iaciunt: & tanta cum celeritate de cur-
 ru præcipitant, vt inde delapſus, tibiam magnoperè lace-
 raret læderetq;. At ille de ea re minimè laboratus, quaſi
 nihil mali fuiſſet perpeſſus, lubenti animo à ſatellitibus
 ductatus, ſatis incitato gradu ad ſtadium proficiſcitur.
 Polycarpo igitur in ſtadium ingredienti, vox è cælo de-
 miſſa dixit: Fortis eſto Polycarpe, & excelſo animo rem-
 gere: Eum à quo eſſet vox perfecta vidit nemo: vocē au-
 tem multi è noſtris audiuerūt: ſed propter tumultū in ſta-
 dio concitatū multitudo omnino eā audire non potuit.
 Illo igitur ad iudicē deducto, ſimulatq; intellectū erat,
 Polycarpū fuiſſe cōprehēſum, ingēs tumultus ciebarur.

EVSEBII HISTORIAE

Ex quo proconsul vbi accessit, sciscitatus est: tunc es Polycarpus? Polycarpus se eundem esse fatebatur. Tum suadere proconsul, vt Christum negaret, Sic locutus. Reuerere ætatem tuam: & alia his similia, quæ ab eiusmodi viris dici solent. Iura per Cæsaris fortunam: Respice. dic tolle impios. Polycarpus graui & constanti vultu in vniuersam multitudinem, quæ erat in stadio, intuens, & manum versus eos intendens, cum gemitu oculis in cælum sublatis, dixit. Tolle impios. Præfidi, cum amplius instaret, diceretque, Iurato: conuitiis Christum afficito, & te dimittam, respondit Polycarpus. Octoginta sex annos illi iam inseruiui, & nullo me hactenus affecit incommodo. Quo modo igitur regem meum, qui me ad hoc vsque tempus seruauerit incolumen, contumeliosis verbis possum afficere? Proconsule denuò vrgente ac dicente, Iura per Cæsaris fortunam: Polycarpus si, inquit, ad inanem ostentationem requiris, vt per Cæsaris fortunam iurem, (Sic enim vocas) & me qui sim ignorare præ te fers, sic, vt liberè & ingenuè loquar, accipito: Christianus sum. Quod si placet Christiani professionem cognoscere, da mihi diem, & audies. Tum proconsul, istud, inquit, persuade populo. Tibi equidem inquit Polycarpus, rationem & sententiam meam, (Magistratibus enim & potestatibus à Deo constitutis, eum honorem, qui nostrorum animorum saluti, nostræque religioni nihil afferant detrimenti, pro dignitate tribuere docemur) impertire non grauabor: sed illos non satis dignos existimo, quibus de fide nostra per responsum satisfaciam. Et proconsul bestias, inquit, habeo in promptu, Istis te obijciam laniandum, nisi te maturè pœnituerit. Accerse, inquit: nam nobis rata ac decreta stat sententia, & multum ab eo absumus, vt aliquando animo mutato, nos meliorum pœniteat, quo deteriora sequamur. A sæuitia & crudelitate ad æquitatem & modestiam traduci, est pulchra sane mutatio. Ad quem rursus proconsul, te, inquit, ardentibus flammis incendiis domitum & mansuetum reddam, si bestiarum laniatus contempnas, & non respicias ocyus. Tum Polycarpus, ignem, inquit, mihi

, mihi minitaris, qui ad tempus exardescit ille quidem,
 , sed paulo post penitus extinguitur. verum ignem illum
 , futuri iudicij, ad perpetuum impiorum supplicium &
 , cruciatum referuatum, omnino ignoras. Sed quid cun-
 , ctaris? Profer bestias, aut aliud quod lubet. Ista & alia
 , complura locutus, tanto vultus decore & gratia imbu-
 , tus est, tantaque animi fidentia & alacritate expletus,
 , uti his, quæ ei essent tam minaciter obiectata, non modo
 , non conturbatus, succumberet, sed contra certè illum
 , ipsum proconsulem admirabili sua constantia & graui-
 , tate prorsus obstupesceret. Proconsul præconem mittit,
 , qui in medio stadio istud ter prædicaret: Polycarpus pro-
 , fessus est se Christianum esse. Quæ vox cum esset à præco-
 , ne emissa, vniuersa tum gentium, tum Iudeorum multitudo,
 , qui Smyrnam incolebant, animi impetu & bile effrena-
 , ta exardescens, alta voce clamare: Iste est Asiæ doctor,
 , iste Christianorum pater, iste nostrorum deorum euer-
 , sor, iste denique est, qui adeo multos perdocuit, ut ne-
 , que diis sacrificent, neque eos adorent. Quæ cum es-
 , sent locuti, vociferari, & rogare Philippum numera-
 , rium, ut leonem, qui Polycarpum discerneret, emitte-
 , ret. Hic verò respondere, non esse ei integrum: quo-
 , niam iam ferarum certamina confecta erant. Tunc illis
 , visum est vno consensu clamando instare, ut Polycar-
 , pus viuis in rogam conijcerentur. Ita enim factum o-
 , portuerat, ut visio, quæ de cervicali illi apparuisset,
 , compleretur. Quod quidem cum ardens videret, Deum
 , præcatus paululum, ad fideles tandem, qui cum eo erant, se
 , conuertit: & mente, prophetico more futura præfagi-
 , ens, dixit: me viuum oportet cremari. Ista igitur erant
 , tanta cum celeritate suscepta, ut dicto penè citius pro-
 , pterea geri viderentur: quòd cum frequens hominum
 , turba, & ex officinis, & ex balneis ligna sarmenta que a-
 , ctutum coaceruabat, tum maximè Iudæi ad hoc facinus
 , (sic enim illorum mos in eiusmodi negotio erat) ope-
 , ram propenso animo conferebant. Verum ubi rogam
 , extructus, & paratus erat, Polycarpus soluto cingulo &
 , omnibus vestibus exutis, calceos etiam sibi extrahere
 , cepit: quod quidem antea non aliquando facere con-

EVSEBII HISTORIAE

suerant, propterea quòd singuli fideles magno studio
 inter se contendebant, quis primum ei in eo munere in-
 seruiens, corpus illius posset contrectare. Nam in toto
 ætatis curriculo etiam antè canitiem, propter vitam ho-
 nestè actâ probeq; moratâ magnopere celebratur. Paulò
 pòst igitur instrumenta, quibus in rogo firmè teneretur
 apparatus, corpori illius circumiiciuntur: Et cum illum
 clavis vellèt affigere, dixit: Sinite me hoc modo. Nâ qui
 mihi patientiam ad ignis flammam sustinèdas pro sua cle-
 mentia largitur, largietur etiam, vt sine commissuris cla-
 uorum, quibus me affigere statuitis, constans absque
 vlla corporis commotione rogo adhærescā. Idcirco illū
 non clavis, sed vinculis solum colligarunt. Qui manibus
 à tergo circumplicatis cōstrictisq;, tanquam aries in si-
 gnis ex immenso grege delectus, vt holocaustum gratū
 & acceptum fieret Deo omnipotenti, sic locutus est. Pa-
 ter dilecti & benedicti filii tui Iesu Christi, per quem tui
 cognitionem accepimus, Deus Angelorū & potestātū,
 Deus totius creaturæ, & iustorum cuiusq; generis, qui
 viuunt in conspectu tuo, tibi gratias ago, quòd me huius
 diei & horæ celebritate donasti, in qua cū in martyrum
 numero, tum in calice passionis Christi tui, tormento-
 rum particeps fiam, in resurrectionem vitæ æternæ, tam
 animæ quàm corporis, per immortalē spiritus sancti vir-
 tutē, inter quos, quæso, martyres, hodiè in cōspectu tuo
 pro hostia pingui & accepta admittar. Sicut præparasti,
 præsignificasti, & iā tandē cōpleuisti, qui Deus verus es
 & omnis mēdacijs expers. Ac propterea præ cæteris om-
 nibus te laudo, te benedico, te glorifico, per Iesum Chri-
 stū dilectū tuū filiū pontificē æternū, per quem tibi cum
 eo in spiritu sancto gloria nunc & in futura secula secu-
 lorum. Amen. Hanc vocem, amen, vbi emiserat, & oran-
 di finem fecerat, carnifices, quibus ignis extruendi cura
 imponebatur, rogam incenderunt. Qui vbi ardentem
 flammam effuderat, miraculum ingens illis quibus idem
 videre à Deo concessum fuit, quique ad ea, quæ gerebā-
 tur, cæteris fidelibus verè in posterum narranda erant
 reseruari, visum est. Ignis enim fornicis speciem gerens,
 tanquam velum nauigij ventorum flatibus turgescens,
 corpus

corpus martyris vndique obuallat. Ille in medio consti-
 tit, non tanquam caro exusta, sed tanquam aurum & ar-
 gentum in camino ignis ardore probatum. Quinetiã tan-
 tum & tam fragrantem odorem inde hauriebamus, vt
 idem velut ex thure odorifero, aut alio quouis preciofo
 aromate efflatus videretur. Ad extremum igitur cum ne
 farii & impii homines eius corpus ab igne minimè posse
 consumi viderent, carnifici mandata dederunt, vt pro-
 pius ad rogam progressus, illum ense stricto confode-
 ret. Qua re confecta, tanta cruoris copia effluxit, vt igne
 prorsus extingueret, & vniuersa multitudo quæreret se-
 cum magna cum admiratione, vtrum tantum esset discri-
 minis inter infideles & electos: ex quorum numero iste
 Polycarpus vnus erat, vir nostris temporibus omnium
 facile præstantissimus: catholicæ Smyrnenfis ecclesiæ
 Episcopus, Doctor Apostolicus, & Propheta pius. Nam
 quodcumque verbum ex eius ore exhibat, idem vel iam
 expletum erat, vel postea pro certo explendum. Inuidus
 igitur, odiosus, & iustorum hominum generi semper in-
 festus diabolus, cum martyrii eius amplitudinem, cumq;
 incorruptam & integram vsque à teneris vnguiculis vi-
 uendi rationem, immortalitatis corona renumeratam,
 eumque ipsum propterea stabili & certo premio vitæ
 æternæ donatum cerneret, omni cura & cogitatione eo
 incubuit, ne corpus eius à nobis inde auferretur, idque
 adeo cum permulti è nostris permagna cupiditate duce-
 rentur, & huius rei efficiendæ, & sanctæ illibatæ que car-
 nis perfruendæ. Nam certi homines Nicetem Patrem
 Herodis, Dalcæ fratrem submonebant, vt præsidem ex-
 oraret, ne corpus eius cuiquam daret: ne Christiani, in-
 quiunt, crucifixo illo derelicto, hunc venerari incipiant.
 Atque hæc Iudæis submonebantibus, obnixæque instanti-
 bus aggressi sunt. Iudæi autem nos, quibus in ani-
 mo erat illum ex igne eximere, accuratè obseruabant:
 At illud quidem miseri penitus ignorabant, nimirum
 nos non aliquando in animum posse inducere, vt
 vel Christum deseramus, qui pro salute omni-
 um, qui in toto mundo salui sint futuri, crucis tor-
 menta perpessus sit, vel alium quempiam aliquando
 K 4 colamus,

EVSEBII HISTORIAE

colamus, vt Deum. Illum enim, qui verè Dei filius est, adoramus. Martyres autem, vt discipulos, & imitatores Domini propter incredibilem eorum beneuolentiam, quam in proprium regem, & magistrum declarauerunt, meritò amplexamur: quorum nos, cum in pietate discipulos, tum consortes in gloria fore optamus. Centurio autem, cum videret Iudæos instare contentius, corpus martyris in medio poni, & vt gentium mos fert, igne comburi iubet. Sic nos postea ossa eius potiora lapillis prætiosis, auroq; puriora, ex cineribus selecta, eo loco reposuimus, qui illis erat decorus consentaneusq;. Vbi sanè nobis in vnum aliquando coactis Dominus præstabit vt celebrem eius martirij diem, instar natalis festi, cum exultatione & gaudio, quantum fieri potest maximo recolamus: idq; cum ad martyrû memoriã, qui antea tale certamen confecerint, tum ad eorû exercitationē, mentisque ad talem constantiã præparationē, qui postea Christum eo genere mortis ingenuè confessuri sint. Ista de beato Polycarpo qui Smyrnæ martyrû obiit, cū aliis duodecim ex Philadelphia profectis, qui idē genus mortis lubentes pertulerūt, literis madata sunt. Qui solus præ cæteris, multò maxima nominis celebritate apud omnes floruit: vsque adeo vt ipsis gentibus vbiq; locorū frequens in ore & sermone versetur: Talem quidē exitum, res ab admirabili & Apostolico Polycarpo gesta, tandē consecutæ sunt. Cuius historiam in ea, quam declarauimus, epistola, fratres ecclesiæ Smyrnenfis accuratè narrarunt. Alia etiã aliorû martyria, Smyrnæ eodem temporis momento, quo Polycarpus martyrū perpetiebatur, factitata, in eam de eo conscriptam epistolam congesta sunt. Inter quos Metrodorus presbyter, qui erroris à Marcione inuecti fautor esse putabatur, in ignem iniectus, migravit è vita. Ex martyribus item, qui id temporis obierunt, vnus erat Pionius fama peruagata, & multorum præconiis eximius. Cuius confessiones sigillatim habitas, cuius ingenuam sermonis libertatem, cuius apologias pro fide coram populo & magistratibus recitatas, cuius conciones ad docendum accommodatas, cuius benigna his, qui præ persecutiōis acerbitate,

animis

animis omninò cecidisset, humanitatis officia tributa, cuius iucundas & gratas consolationes, quas in carcere fratribus, qui ad eum ingrediebantur, adhibuit, quæ præterea tormenta sustinuerit, quos in eisdem dolores tolerauerit, quàm acerbos clauorum confixus pertulerit, quantam in rogo animi magnitudinem ostenderit, qualem denique & quàm insignem mortem, præter alias omnes res ab eo tanta cum admiratione gestas, subiuerit, eos quibus lubitum est cognoscere, ad libellum à nobis de veterum sanctorum martyriis in vnum redactis editum (quæ quidem omnia facta illius plenissimè complectitur) amandamus. Sequuntur deinceps in eadem epistola facta memoratu digna aliorum martyrum, qui Pergami, quæ est vrbs Asiæ, mortem oppetiuerunt: vt Carpi Papyli, & mulieris Agathonice, qui post multas & eximias fidei ac religionis nostræ confessiones, martyrio gloriosam mortem assecuti sunt.

Quomodo Iustinus Philosophus Christi verbum Romæ professus, martyrium subierit.

CAP. XV.

Temporibus iisdem Iustinus, de quo paulò ante mentio facta est, vbi secundum librum, quem pro religionis nostræ defensione edidit, imperatoribus supra scitatis dedicauerat, perdito Crescentis Philosophi Cynici conatu (qui quidem caninæ & appellationis & professionis cognomen, quod sibi ipse imposuerat, vita verè & moribus exprimebat) asturè propterea illi paratis insidias, quod sæpenumero in disceptatione multis audientibus, cum coarguisset, tandem pro veritatis, quàm tam strenuè semper propugnasset, per gloriosum martyrium eximiam vitæ æternæ coronam consecutus est. Quod quidem ille ipse, qui veritatis semper studiosissimus fuit, in Apologia sua, quam dudum commemorauimus, propè sicut erat de eo futurum, mente & cogitatione præcipiens, his ipsis verbis satis perspicuè declarat.

Equidem expecto, vt vel ab aliquo istorum, qui nomine *Iust. fo.*
 solum Philosophi sunt, vitæ meæ parentur insidiæ, & *131.*
 fuisse conuassatus obterar, vel à Crescente saltem non
 K 5 Philo-